

על האמונה בקמיעות כאמצעי להשכנת שלום במזרח התיכון

שיר על דו-קיום יהודי-ערבי

לְאַחַר שְׁנוֹאֵשׁ מְשָׁלוֹם הַנִּכְפָּה עַל
 כָּלֶם מִבְּחוּץ, הַשְּׁתַכְנֵעַ, בְּסוֹפוֹ שֶׁל
 דְּבַר, בְּנַחֲצוֹת הַמִּגָּע הַיִּשִׁיר לְרַכּוֹף
 הַסִּכְסוּף בְּמִזְרַח הַתִּיכוֹן. בְּעֵינֵי הַנְּדוֹן,
 הוּא סֵלֶד עַד מְאֹד מִתּוֹרֵךְ שֶׁל הָאוֹ"ם.
 כְּשֶׁחֲשַׁשׁ לֹא מִסְבֵּר עוֹד קִנְן בְּלִבּוֹ
 הַשְּׁבִיר וּבִהְסוֹס חוֹלְנֵי, הוּא הַגִּיעַ
 לְמַפְגֵּשׁ דִּיּוּנִים בְּנוֹשֵׂא דו-קִיּוֹם.

בְּמַקְרָה, וּבְשׁוּלֵי הוֹעֵידָה הַפּוֹרְמָלִית,
 הַתְּדוּעַ לְאִשָּׁה לֹא נוֹרְמָלִית. הֵם עָרְכוּ
 עַל הַחוּף מְשַׁחֲקֵי סִימוּלָצְיָה: מַה יְהִיָּה
 אִם וְאֵלּוּ, וְעַל מַה? וּדְבָרוּ עַל שְׁלוֹם
 בַּר-קִימָא וְצוּדֵק. כְּשֶׁגָּמְרוּ לְשַׁחֵק
 מְשַׁחֲקֵי מִלְחָמָה, הִיא חֲשׂוּפָה לְפָנָיו
 קֶצֶה הַחוּט לְפִתְרוֹן הַגִּיוּנֵי. עַל חוּה,
 הִיא דְּבָרָה, וְאָדָם. עַל אַחִים שְׁלַחְמוּ
 בְּפִגְיוֹן וְכִידוֹן, וְעַל דָּם שְׂאֵרִים אֲזַ כְּמִים.
 הִיא יְדָעָה, לְפָרְטֵי הַפְּרָטִים, אֶת סוּגֵי
 כְּלֵי הַזִּין, וְיִמָּה גְּדָרֵשׁ עַל-מְנַת
 לְהַפִּיג מְתִיחוֹת בְּאִזּוֹר הַשְּׁסוּעַ.

בְּכִנּוּת, יֵשׁ לוֹמֵר, הִיא הֵיטָה בּוֹדְדָה
 שְׁשֹׁאפָה לְגִשְׁר עַל תְּהוֹם פְּעוּרָה בֵּין
 הַשְּׁנַיִם. הִיא רְצָתָה לְחוֹת מִחֲדָשׁ אֶת
 תְּקוּפַת הַזֶּהב שְׁלִמְדָה אוֹדוּתִיָּה בְּגִימְנִסְיָה,
 הוּא סִמֵּל תְּעֵלוּמָה לֹא פְתוּרָה בְּעֵינֶיהָ.
 הוּא הֵיטָה הָאֲחֵר שְׁפַחַד לְדְבַר עַל פְּתוּרֹן
 מִתְקַבֵּל עַל הַדְּעַת. בְּעֵינָיו, הִיא הֵיטָה

כחידה שקשה, אם בכלל, לפענח.
 מהרהר, מול הגל הרוגש והרוח,
 הוא חשב על מצב השלום הרעוע,
 וחפש פתרונות לאזור הנגוע. הוא
 העלה לדיון מחשבות משנות שכאלה,
 על בדידות האדם בעולם המודרני,
 הוא תהה בקול רם, איך נראה הרקיע
 בעיני הדגים. או, איך צומח לו כידון
 על חולות נודדים? וברגע התעלות
 על כל מיני סכסוכים על שטחים
 מחזקים, הוא שלף מכיסו עט גובע.
 התכונן לחבר לה, באמת ובתמים,
 שיר חדש על שלום בין עמים.

במפתיע, ובלי לומר מלה, היא
 חטפה את העט מידו הרועדת.
 ובשפה עדכנית, נשמעה בהחלט
 מלמדת, מלמלה אותיות גרוניות
 באזונו. ובתם תפלותיה
 לשלומה של הארץ המבטחת,
 היא מרחה את הדיו, בספוג
 ובנחת, על טיוטת הדיון
 בחוזה השלום. וענדה,
 לברכה, את העט פקמיע.

גליון 248, אוקטובר 2000

השיר נכתב בעברית